

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **H.V.**, bytem X, zastoupena Mgr. Janou Gavlasovou, advokátem, Západní 449, Chýně, 253 01 Hostivice, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, odbor regionálního rozvoje, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.5.2010, č.j. 078641/2010/KUSK,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 17.5.2010, č.j. 078641/2010/KUSK, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mníšek pod Brdy, č.j. SÚ 14476-09-892/2009-Pet ze dne 25. 2. 2010, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 178 odst. 1 písm. k) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen „stavební zákon“), jehož skutkovou podstatu měla naplnit tím, že jako stavebník provedla v červnu 2009 stavbu přístřešku pro osobní automobil na pozemku parc. č.X, bez stavebního povolení. Za protiprávní jednání byla žalobkyni uložena pokuta dle § 179 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), ve výši 10.000,- Kč a zároveň povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku dle § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 79 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žalobkyně v žalobě nejprve popisuje sled událostí v řízení před správními orgány. Uvádí, že řízení o přestupku bylo zahájeno dne 2. 9. 2009, kdy jí bylo sděleno obvinění. Dne 29. 9. 2009 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž uznal žalobkyni vinnou přestupku dle § 178 odst. 1 písm. k) stavebního zákona. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 12. 2009 tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Správnímu orgánu především vytkl, že ve výroku rozhodnutí chybí popis skutku s označením místa a času jeho spáchání tak, jak předepisuje zákon o přestupcích v ustanovení § 77. Správní orgán vázán právním názorem nadřízeného správního orgánu doplnil do výroku rozhodnutí čas spáchání přestupku (červen 2009). V ostatním setrval na svém závěru o vině žalobkyně. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kde se především zaměřil na odstranění nedůstatků řízení. konstatoval, že nedostatek byl odstraněn, když ve výroku bylo doplněno, že stavebník provedl stavbu v červnu 2009, což zcela postačoval k tomu, aby bylo možné stanovit dle § 20 zákona o přestupcích, zda již zanikla či nezanikla odpovědnost za přestupek. Dalším nedostatkem, na který byl stavební úřad v předchozím odvolacím řízení upozorněn, bylo uložení povinnosti žalobkyni uhradit náklady řízení dle nesprávného právního předpisu.

Žalobkyně uvádí, že od počátku řízení svou vinu nepopírá, naopak svou vinu přiznala a poskytla správnímu orgánu veškerou možnou součinnost. Správnímu orgánu je zřejmé, že v této věci je společenská nebezpečnost mizivá, resp. vůbec není dána, neboť nedošlo k újmě na cizích právech, k ohrožení majetku, života, ani veřejných zájmů, nikdo nebyl zkrácen na svých právech a už vůbec nebyla způsobena žádná škoda. Žalobkyně zdůrazňuje, že ukládání sankcí je činnost zaměřená na zjištění všech okolností, ze kterých došlo ke spáchání přestupků, předpokladů nápravy odpovědné osoby a na zajištění ochrany zájmů společnosti prostředky trestně správních norem. Při vyměřování sankcí se uplatňují zásady zákonnosti, spravedlnosti, individualizace a přiměřenosti. Žalobkyně se v žalobě konkrétně zabývá těmito principy. K principu spravedlnosti uvádí, že se nespojuje jen s osobou pachatele, ale se zájmy společnosti a případného poškozeného. V daném případě však poškozený nebyl nikdo. Co se týká k osobě pachatele, žalobkyně zdůrazňuje, že nikdy neměla konflikt se zákonem, jedná se o nechtěný excés, u nějž okamžikem zjištění, že vůbec k excésu došlo, nastala činnost směřující k nápravě. Žalobkyně k tomu doplňuje, že ke zjištění celé záležitosti došlo dne 25. 6. 2009 při ústním jednání, které se týkalo jiné věci. (Stížnosti souseda na branky v plotě. Žalobkyně považuje jednání souseda za projev zášti vůči ní.) K principu individualizace žalobkyně uvádí, že tento princip vyžaduje, aby byl zvolen a vyměřen takový druh sankce, který vyjadřuje všechny zvláštnosti činu a odpovědné osoby. V této souvislosti žalobkyně opakuje, že se jedná o ojedinělý excés, u nějž po zjištění došlo k okamžité snaze o nápravu. Žalobkyně nesouhlasí s odůvodněním žalovaného, že výše pokuty byla vyměřena při spodní hranici jejího možného rozpětí. K tomu poukazuje na obsah odůvodnění, že sám žalovaný souhlasil s názorem žalobkyně, že v tomto případě je společenská nebezpečnost mizivá. Žalovaný tvrdí, že neexistuje žádný právní předpis, dle kterého by se měla ukládat výše pokuty. Tím spíš by měl správní orgán zohlednit její přístup k celé věci, její snahu o nápravu, poskytnutou součinnost a to, že nikoho svým jednáním neohrozila, neomezila a nikomu nezpůsobila škodu. Žalobkyně uvádí, že pro její osobu je postačujícím trestem samotné projednání přestupku. Dále se žalobkyně zabývá argumentem žalovaného, že výše pokuty by se neměla zásadním způsobem lišit od pokut stanovených za obdobný přestupek v místech obvyklých. S tímto nesouhlasí a poukazuje znovu na princip individualizace. Podle žalobkyně nelze plošně za všechny přestupky, které se týkají podobných věcí a k nimž došlo v místní působnosti tohoto orgánu, udělovat stejně vysoké pokuty, neboť v každém případě se vyskytují také další okolnosti. Žalobkyně teda nesouhlasí s tím, aby bylo možné generalizovat a případně vytvářet jakési tabulky pro ukládání pokut za spáchané přestupky. Takový postup

odporuje zcela principům správního řízení a ústavním principům vůbec. V této souvislosti žalobkyně zmiňuje případ, který však nesouvisí s předmětem tohoto řízení. Snaží se poukázat na nerovnost subjektů, respektive na znevýhodňování některých účastníků správního řízení na úkor jiných. Žalobkyně tak s podivem poukazuje na výši stanovené pokuty, přes veškeré polehčující okolnosti, k nimž je nutno přihlédnout.

Žalobkyně shrnula, že stanovisko správního orgánu o potřebě ukládat stejně vysoké pokuty za obdobné běžné pokuty, za nesprávné. Zároveň s poukazem na případ, který žalobkyně zmínila a který však nesouvisí s daným řízením, poukazuje na rozdílnost přístupu k účastníkům, bez toho aniž by správní orgány k tomu přihlédly. Dochází tedy nezákonně a protiústavně ke zvýhodňování jednoho účastníka správního řízení na úkor druhého. K tomu ještě žalobkyně dodává, že skutečnost, že je známou zpěvačkou, kdy bulvární tisk spekuluje o mnohamilionových příjmech majetku, není důvodem k tomu, aby k ní bylo přistupováno s tím, že „V. má peněz dost a tudíž deset tisíc pro ni není nic“. Podle žalobkyně se zde jedná o to, zda je vůbec dána alespoň taková výše společenské nebezpečnosti, která by odůvodňovala uložení jakékoli peněžité sankce, či zda je situace taková, jak tvrdí žalobkyně, že samotné projednání přestupku je pro ni dostačujícím trestem s důrazným výchovným aspektem do budoucna.

Žalobkyně poukazuje na obsah správního spisu, z něhož je zřejmá mimo jiná náprava protiprávního stavu a žádá soud, aby postupoval ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpis, (dále jen „s.ř.s.“) a současně žalobkyni přiznala náhradu nákladů řízení. Žalobkyně výslovně uvádí, byť je to patrné z jejích podání, že se nebránila nákladům za správní řízení, nicméně nemíní nést důsledky špatného rozhodování správních orgánů.

Žalovaný v písemném vyjádření odmítl oprávněnost žaloby. Není si vědom skutečnosti, že by svým postupem zkrátil žalobkyni na jejích právech, jako účastníka řízení. K rozhodování o správnosti uložené pokuty žalovaný uvedl, že toto hodnocení je velmi složité, neboť neexistuje žádný právní předpis, dle kterého by měl stavební úřad dovozovat výši pokuty, a to třeba i z hodnoty stavby, či provedených stavebních prací. Souhlasí tak s žalovanou v tom, že by při rozhodování o výměru sankce měly být uplatňovány zásady spravedlnosti, individualizace a přiměřenosti, zároveň je však žalovaný přesvědčen, že stejně tak musí být dodržována i zásada, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, dle § 2 odst. 4 správního řádu, což souvisí se samotnou zákonností, spravedlností či přiměřeností. Žalovaný je přesvědčen, že stanovením výše pokuty při spodní hranici, byly tyto zásady zohledněny. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobkyně, že z důvodu neexistence právního předpisu, upravující postup při ukládání sankcí, měl správní orgán zohlednit přístup žalobkyně k celé věci. S ohledem na taxativní výčet přestupků stanovených ve stavebním zákoně, které byly stanoveny z nějakého důvodu, je jednoznačné, že došlo ke spáchání přestupku a nemůže být omluvou, že byl proveden z nedostatečné znalosti stavebního zákona, a tudíž z nedbalosti, což potvrzuje § 3 zákona o přestupcích. V této souvislosti uvádí, že pokud si žalobkyně nebyla jistá znalostí stavebního zákona, pak se mohla informovat na stavebním úřadě, který má pro veřejnost stanoveny úřední hodiny. Žalovaný je přesvědčen, že v době internetu a mobilních telefonů není třeba mít pochyb o možnosti získání potřebných informací. Žalovaný zdůrazňuje, že jeho úkolem není stanovení výše pokuty, ale jeho povinností bylo zejména zkoumat soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, mezi něž patřilo i posouzení přiměřenosti, zákonnosti a spravedlnosti uložené pokuty, tak jak požadovala žalobkyně. Za této situace není možné, aby žalovaný nepostupoval dle § 2 odst. 4 správního řádu a neporovnal výše jednotlivých pokut stanovených tímto stavebním úřadem za obdobné přestupky. Na druhé straně souhlasí s žalobkyní o nutnosti aplikace zásady individualizace, kdy je nutné přihlédnout k přístupu

obviněného, a však je toho názoru, že i v tomto případě musí správní orgán zohlednit ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Zastává tak názor, že by se hodnoty pokut uložených za spáchání obdobných přestupků neměly zásadním či radikálním způsobem lišit. V této souvislosti žalovaný připomněl, že je odvolacím správním orgánem pro první instanci a má tedy možnost porovnávat výši jednotlivých pokut, zejména u přestupků, u nichž byl uplatněn řádný opravný prostředek a které tak prošly odvolacím řízením. Žalovaný prostudoval přestupková řízení vedená tímto stavebním úřadem a bez ohledu na to, zda byla jeho rozhodnutí odvolacím orgánem potvrzena či nikoliv, porovnal výši jednotlivých pokut s hodnotou předmětné pokuty a zjistil, že rozsah stanovených pokut stavebním úřadem se pohybuje v rozmezí od 10.000,- Kč do 20.000,- Kč, což svědčí o jisté individualizaci stavebního úřadu při hodnocení přestupku v přestupkovém řízení. Žalovaný nesouhlasil ani s argumentem žalobkyně, že by správní orgán rozhodoval s naprostou nerovností pro jednotlivé subjekty a že zvýhodňuje některé účastníky na úkor jiných. Rovněž je toho názoru, že stanovená pokuta nemá likvidační charakter, ale že skutečně plní funkci pouze výchovnou, což je zcela v souladu s nálezem Ústavního soudu č. 405/2002 Sb., aniž by bylo jakýmkoliv způsobem využíváno a zneužíváno mediální známosti žalobkyně.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není** důvodná.

Z obsahu žaloby je zřejmé, že argumentace žalobkyně směřuje jen proti rozhodnutí o uložení pokuty. Má za to, že byla uložena v rozporu s principy, k nimž je povinen správní orgán přihlídnout při ukládání sankcí. Pokud soud nepřisvědčí žalobkyni, že nesprávným uložením pokuty ve výši 10.000,- Kč za přestupek podle § 178 odst. 1 písm. k) stavebního zákona byla zkrácena na svých právech, žádá, aby soud rozhodl dle § 78 odst. 2 s.ř.s. a upustil od potrestání.

Jak bylo výše uvedeno, žalobkyně byla uznána vinou z přestupku dle § 178 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, jehož skutkovou podstatu měla naplnit tím, že jako stavebník provedla v červnu 2009 stavbu přístřešku pro osobní automobil na pozemku parc. č. X, bez stavebního povolení. Za protiprávní jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč, kterou správní orgán I. stupně odůvodnil takto: „*S ohledem na to, že stavebník má snahu se stavebním úřadem spolupracovat a uvedenou věc napravit, což bylo potvrzeno i tím, že u zdejšího stavebního úřadu byla podána žádost o dodatečné povolení stavby přístřešku pro osobní automobil na pozemku parc. č. X a provedenou stavbou nejsou ohroženy veřejné zájmy, vyměřil stavební úřad pokutu ve spodní hranici rozpětí, přičemž dle § 179 písm. c) stavebního zákona lze udělit pokutu za tento přestupek až do výše 1.000.000,- Kč.*“

Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž stejně jako v žalobě namítala nesprávnost a nezákonnost uložené pokuty, konkrétně v rozporu se zásadou spravedlnosti, individualizace a přiměřenosti sankce. Podle žalobkyně sankce nebyla uložena jako sankce výchovná, s funkcí preventivní, ale jako sankce represivní, a tudíž nepřiměřená k okolnostem a pachateli daného přestupku.

Žalovaný v rozhodnutí o dovolání k námitkám uvedeným v odvolání uvedl: „*Výše pokuty byla vyměřena při spodní hranici jejího možného rozpětí, neboť dle stavebního zákona lze za tento přestupek udělit dle § 179 písm. c) pokutu do výše 1.000.000,- Kč Odvolací orgán souhlasí s názorem odvolatelky, že v tomto případě je společenská nebezpečnost*

mizivá, neboť nedošlo k ohrožení majetku, života ani veřejných zájmů, nikdo nebyl zkrácen na svých právech ani nebyla způsobena jiná škoda. Zároveň by chtěl upozornit na skutečnost, že přestupek spáchán byl a nemůže být omluvou, že byl spáchán z nedostatečné znalosti stavebního zákona a tudíž z nedbalosti, což potvrzuje § 3 zákona o přestupcích. Správní orgán by chtěl znovu upozornit na skutečnost, že neexistuje žádný právní předpis, dle kterého by měl stavební úřad přímo dovozovat vyšší pokuty a to třeba i z hodnoty stavby či provedených stavebních prací. Nicméně výše pokuty nesmí být v žádném případě likvidační, ale musí splňovat charakter spíše výchovný, což dle odvolacího správního orgánu vzhledem ke stanovené výši pokuty bylo splněno. Výše pokuty by se zároveň neměla zásadním způsobem lišit od pokut stanovených za obdobný přestupek v místech obvyklých, neboť by v obdobných případech neměly vznikat nedůvodné rozdíly, jelikož odvolatelka napadá samotnou výši pokuty, u které lze vždy jen velice obtížně posoudit správnost její stanovené výše, prozkoumal odvolací správní orgán řízení o přestupcích vedené stavebním úřadem v Mníšku pod Brdy, která prošla odvolacím řízením, přičemž lze konstatovat, že se jedná o běžnou výši pokuty udělovanou tímto stavebním úřadem za podobné přestupky.“ Odvolací orgán uzavřel, že správní orgán I. stupně splnil všechny zákonem stanovené požadavky, odstranil nedostatky uvedené v předchozím odvolacím řízení, při stanovení výše pokuty postupoval v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 správního řádu, přičemž stanovil výši pokuty při její spodní hranici a nikterak odlišně od ostatních obdobných případů, z čehož plyne, že nepřihlížel k majetkovým poměrům, jak se domnívala žalobkyně, a že v žádném případě stavební úřad nezneužíval její mediální známosti.

Obecně dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích „je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.“ Jiným zákonem ve smyslu citovaného ustanovení je mimo jiné také stavební zákon, který přestupky na úseku stavebního zákona vymezuje v ustanovení § 178, ustanovení § 179 pak určuje sankce, resp. výše pokut, které lze za spáchané přestupky uložit.

V pozitivním vymezení je pojem přestupku vyjádřen formálními (obecné a typové) a materiálními znaky, které tak musí být naplněny současně. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva. Je proto třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, které jsou společné pro všechny přestupky, a to především, zda jednání pachatele přestupku bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem, ale také, zda je jednání zaviněné odpovědnou osobou, jakož i naplnění předpokladů pro uložení sankce a její výše. Dále je zapotřebí zkoumat naplnění typových znaků přestupku, tedy znaků skutkové podstaty přestupku (subjekt, subjektivní stránka, objekt, objektivní stránka), které charakterizují a odlišují jednotlivé konkrétní přestupky. Přestupek je tedy spáchán, pokud jsou naplněny všechny znaky jeho skutkové podstaty a materiální znak přestupku. Materiální znak je uveden v ustanovení § 2 odst. 1 přestupkového zákona jako „**jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti**“. Můžeme konstatovat, že jednání, které je uvedeno ve skutkových podstatách přestupků, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku. Jestliže však k jednání osoby přistoupí další okolnosti, které znemožní, aby toto jednání porušilo nebo ohrozilo zájem společnosti, k naplnění materiálního znaku přestupku nedojde. Z toho vyplývá, že jednání, které má sice formální znaky přestupku, ale není jím porušen nebo ohrožen zájem společnosti, není přestupkem. Právní nauka pojmenovala tento materiální znak přestupku jako nebezpečnost činu pro společnost.

Žalobkyně v žalobě namítala, že jednání, kterého se dopustila, nevykazovalo právě znak nebezpečnosti činu pro společnost. Správní orgán tedy nemohl uložit sankci, neboť

chyběl materiální znak přestupku. S tímto názorem soud nesouhlasí. Z ustanovení § 152 stavebního zákona vyplývá, že stavebník je povinen dbát na řádnou přípravu a provádění stavby. Stavebník je povinen dbát na to, aby provedl stavbu v souladu se zákonem. Jeho povinností je ověřit si, zda k zahájení stavby je potřeba stavební povolení, ohlášení stavby a nebo jde o stavbu osvobozenou od stavebního povolení a ohlášení. Cílem tohoto procesu je ochrana života, zdraví osob nebo zvířat, ochrana životního prostředí, majetku, i šetrnost k sousedství. Z tohoto ustanovení lze dovodit, že v případě stavby, k jejímuž zahájení je třeba mít stavební povolení a stavebník tuto povinnost nesplnil, dochází k porušení zájmu společnosti, kterým je především evidence staveb, kontrola podkladové dokumentace tak, aby byla zajištěna ochrana zdraví nejen osob, ale i zvířat, životního prostředí a majetku. Veřejným zájmem je i ochrana sousedských vztahů. V řízení o povolení stavby se dotčené osoby mohou předem vyjádřit k připravované stavbě. Předchází se tak následným konfliktům, neboť tím, že o tom tyto osoby vědí, mohou odstranit spoustu rozporů během řízení. Stavebník je tak do budoucna chráněn.

K odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon jinak. Z nedbalosti je spáchán tehdy, jestliže pachatel

- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo
- b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Soud souhlasí s názorem žalovaného, že nevědomost žalobkyně jako stavebníka nemůže být považována za okolnost, která vylučuje protiprávnost jednání. Stavební zákon nestanoví výjimku, že ke spáchání přestupku je třeba zavinění úmyslné. Mezi stranami nebyl spor o tom, že jednáním žalobkyně došlo k naplnění formálních znaků skutkové podstaty. Spor byl o to, zda jednání žalobkyně mohlo ohrozit nebo porušit zájem společnosti. S ohledem na uvedené soud má za to, že byly naplněny i materiální znak skutkové podstaty.

Stěžejní námitkou žalobkyně je nesouhlas s uloženou sankcí. Soud v této souvislosti připomíná, že jeho úkolem není posuzovat spravedlnost uložené sankce, ale to, zda byla uložena v souladu se zákonem. Soudu totiž nepřísluší nahradit správní úvahu ohledně uložení sankce. Je nadán pouze k přezkoumání, zda správní orgán nevybočil ze zákonných hledisek. Z ustálené judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že správní orgán má při ukládání sankce volnost správního uvážení, přičemž je vázán principy správního rozhodování. Mezi tyto principy bezesporu patří zákonnost, spravedlnost, individualizace i přiměřenost. Stěžejním principem je i dostatečná odůvodněnost a přesvědčivost. Správní orgán je povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá a jeho povinností je podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl a jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Žalobkyně nerozporeovala, že správní orgán stanovil pokutu v zákonných mezích. Při určení druhu sankce a její výměry pak měl správní orgán v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích přihlédnout k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele.

V každém případě správní orgán musí konkrétně odůvodnit, proč byla uložena pokuta v určité výši. Podle názoru soudu tuto povinnost správní orgán splnil, když k odůvodnění sankce uvedl, že hodnotil snahu žalobkyně o spolupráci se stavebním úřadem a že stavbou nedošlo k ohrožení veřejných zájmů, což lze považovat za polehčující okolnost. Správní orgán přihlédl tímto i k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán, k míře zavinění i k jeho následkům a k osobě pachatele, přestože nespojil přesně tyto skutečnosti s obsahem

ustanovení § 12 odst. 1 přestupkového zákona. Z odůvodnění je dále zřejmé, že neshledal u žalobkyně přitěžující okolnost a dostatečně se vypořádal se zaviněním. I když lze správnímu orgánu I. stupně vytknout, že odůvodnění je strohé, považuje ho soud za výstižné, dostatečně odůvodněné, neboť podstatné je, že bylo přihlédnuto k zákonným hlediskům a k základním principům.

Žalovaný rozhodnutí o uložení pokuty doplnil teorií o úloze sankce: „výše pokuty nesmí být v žádném případě likvidační, ale musí splňovat charakter spíše výchovný“. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že tuto funkci uložená pokuta splnila. Nejde jen o to, aby sankce působila výchovně jen ve vztahu k pachateli přestupku, ale musí působit i na ostatní. Proti tomu, že uložená pokuta má likvidační charakter, žalobkyně nevznesla námitky. Podle názoru soudu se žalovaný vypořádal správně i s tvrzením žalobkyně, která vytýkala správnímu orgánu I. stupně, že zneužil její mediální známosti při stanovení výše pokuty. Právě z tohoto důvodu, odvolací orgán ověřil ze své databáze, v jakých mezích ukládá stavební úřad v Mníšku pod Brdy pokuty za srovnatelné protiprávní jednání. Zjistil, že úřad ukládá pokutu v rozmezí deseti a dvaceti tisíci korun. Soud nesouhlasí s žalobkyní v tom, že tím postupem bylo ztvrzeno, že správní orgán I. stupně nepřihlédl k zásadě individualizace trestu. Tímto naopak žalovaný demonstroval, že pokuta byla uložena při spodní hranici sazby, a to s ohledem na přístup žalobkyně k celé věci.

Vzhledem k tomu, že řízení před správním orgánem I. stupně a odvolacím orgánem je považováno za jeden celek, soud neshledal pochybení těchto orgánů při odůvodnění výše pokuty, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Žalobkyně zároveň požádala soud, aby využil moderačního práva a upustil od potrestání žalobkyně. Tato pravomoc soudu je zakotvena v ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., podle něhož: „rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest **byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši**, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.“ Jde o jistý zásah soudu do uvážení správního orgánu, kdy soud se má chovat jako správní orgán a může zasáhnout do výše trestu, jako by jej uděloval sám.

Městský soud v tomto případě dospěl k závěru, že uložená pokuta ve výši 10.000,- Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž pokutou, která odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ustanovení § 179 stavebního zákona, dle něhož lze udělit pokutu až do výše 1.000.000,- Kč. Podle názoru soudu by každý v postavení stavebníka měl dbát na povinnosti vyplývající z příslušného zákona. Je třeba zdůraznit, že výše sankce za protiprávní jednání musí mít preventivní charakter, a to předně ve vztahu k pachateli. Uložená sankce by měla přiměřeně, ale citelně zasáhnout do majetkové sféry pachatele přestupku tak, aby vedla k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem. Preventivní úlohu by měla mít uložená sankce i ve vztahu k ostatním stavebníkům tak, aby je protiprávní jednání odradilo. Jak bylo výše uvedeno, správní orgán je při ukládání sankce vázán zákonnými hledisky. Těmito hledisky je vázán i soud, který se v daném případě ztotožnil se závěry správních orgánů a neshledal důvod pro využití moderačního práva.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze. Rozhodnutí o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatelka musí být zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s.ř.s.

V Praze dne 29. listopadu 2011

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová